KANAN SUBRAMANIAM & SATU LAGI

lwn.

AMAN SYAH ABADZYUID

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, TAIPING
VT SINGHAM PK
[RAYUAN SIVIL NO: 12-28-2000]
24 NOVEMBER 2001

TORT: *Gantirugi - Penaksiran kuantum gantirugi - Kehilangan pendapatan sebenar - Kehilangan pendapatan masa hadapan - Sama ada tempoh yang diperintahkah oleh hakim perbicaraan adalah sah disisi undang-undang dan dikekalkan - Sama ada harus diplid sebelum berhak mendapat tuntutan - Sama ada 1/3 harus dipotong selepas mengambilkira contigencies dan pembayaran sekaligus - Gantirugi am - Sama ada harus dikurangkan*

PROSEDUR SIVIL: *Perbicaraan - Perlaksanaan perbicaraan - Kelakuan hakim perbicaraan - Aduan terhadapnya*

Ini adalah satu rayuan terhadap keputusan hakim Mahkamah Sesyen berkenaan dengan isu kuantum gantirugi plaintif. Isu-isu yang dikemukakan oleh defendan-defendan adalah seperti berikut. Pertamanya, kehilangan pendapatan sebenarnya untuk plaintif; keduanya berapakah kehilangan pendapatan pada masa hadapan untuk plaintif; ketiganya, sama ada tempoh selama 16 tahun untuk kehilangan pendapatan pada masa hadapan seperti dibenarkan oleh hakim Mahkamah Sesyen boleh dikekalkan dan sah disisi undang-undang; keempatnya, sama ada tuntutan bagi kehilangan pendapatan pada masa hadapan harus diplidkan sebelum seseorang plaintif berhak mendapat award untuk tuntutan itu; kelimanya, sama ada 1/3 harus dipotong di atas tempoh bagi tuntutan kehilangan pendapatan pada masa hadapan selepas mengambilkira contingencies dan pembayaran sekali gus; dan keenamnya, sama ada ganti rugi am yang dibenarkan oleh hakim Mahkamah Sesyen bagi kecederaan, iaitu untuk "pain and suffering and loss of amenities" harus dikurangkan atau dikekalkan.

Peguam defendan-defendan juga mengemukakan tiga aduan terhadap hakim Mahkamah Sesyen iaitu (i) hakim tersebut telah mencatatkan di rekod rayuan mengenai persetujuan perkara di mana sebenarnya ia tidak dipersetujui oleh peguam defendan-defendan; (ii) hakim tersebut tidak membenarkan dan menahan peguam defendan-defendan untuk meneruskan dengan hujahan beliau walaupun plaintif gagal membuktikan kehilangan pendapatan dan tempohnya; dan (iii) hakim tersebut berkata bahawa beliau tidak berikat pada sebarang keputusan mahkamah tentang kes-kes yang dirujuk.

Diputuskan:

[1] Rayuan defendan-defendan berkenaan dengan isu pertama ditolak. Kedua belah pihak telah bersetuju bahawa tempoh kehilangan pendapatan sebenar plaintif pada masa itu adalah 18 bulan dan hakim Mahkamah Sesyen telahpun merakamkan tempohnya adalah 18 bulan dan mendapati kehilangan pendapatan adalah sebanyak RM1,000 sebulan. (p 42 c)

[2] Berkenaan dengan rayuan kedua, award sebanyak RM300 sebulan untuk kehilangan pendapatan kepada masa hadapan bagi plaintif adalah munasabah dan patut berdasarkan pada keterangan-keterangan dan fakta-fakta kes ini. Maka, rayuan ini ditolak. (p 42 h)

[3] Di bawah s. 28A(2)(c)(ii) Akta Undang-Undang Sivil 1956, tidak ada perbezaaan di antara kehilangan pendapatan sebelum perbicaraan (pre-trial loss of earnings) dan selepas perbicaraan (post trial loss of earnings). Oleh itu, tempoh kehilangan pendapatan di masa hadapan harus diambilkira daripada tarikh bila plaintif atau penuntut (claimant) mengalami kecederaan, iaitu tarikh kemalangan ataupun tarikh kecederaan dan award bagi kehilangan pendapatan di masa hadapan adalah dibenarkan di bawah s. 28A(c)(ii) Akta berkenaan. (p 43 h-i)

[3a] Di bawah isu ketiga, tempoh berjumlah 17 1/2 tahun seperti yang diputuskan oleh hakim Mahkamah Sesyen adalah bertentangan dengan peruntukkan di bawah s. 28A Akta Undang-Undang Sivil 1956. Ini adalah kerana hakim Mahkamah Sesyen telah mengawardkan selama 1 1/2 tahun untuk kehilangan pendapatan sebenarnya (actual loss of earnings), tempoh baki adalah hanya 14 1/2 tahun sahaja dan bukan 16 tahun. (p 43 e)

[3b] Tempoh yang sesuai dan patut di atas keseluruhan keterangan adalah 10 tahun. Dengan RM300 sebulan dan tempoh selama 10 tahun ianya memberi berjumlah RM36,000 tanpa faedah dan ini adalah untuk kehilangan pendapatan pada masa hadapan (future loss of earnings). Tidak ada perintah yang dibuat mengenai 'living expenses' kerana peguam defendan-defendan tidak membangkitkan perkara tersebut. (pp 45 i, 46 a)

[4] Tuntutan kehilangan pendapatan pada masa hadapan adalah gantirugi am dan bukan gantirugi khas. Ia tidak perlu diplidkan oleh seorang plaintif untuk berhak mendapat gantirugi tersebut. Oleh demikian, rayuan keempat pihak defendan-defendan ditolak. (p 46 d & h-i)

[5] Mahkamah ini tidak ingin memotong atau mengurangkan 1/3 bagi tuntutan kehilangan pendapatan pada masa hadapan untuk tuntutan plaintif. Berpandukan keputusan Mahkamah Rayuan dalam kes *Tan Phaik See dan Tan Cheng Gek lwn. Chuah Seng Boon*, diputuskan bahawa tempoh multiplier yang perayu/plaintif berhak diakui adalah 16 tahun. Ini bermakna bahawa tiada sebarang potongan 1/3 atas tuntutan kehilangan pendapatan seperti yang diputuskan di kes *Takong Tabari*. (p 48 e-f)

[6] Untuk mempastikan sama ada sesuatu award itu melampaui tinggi, mahkamah harus mengambilkira jenis kecederaan, tempoh di mana plaintif berada di dalam hospital dan jenis rawatan yang diterima, pembedahan yang dijalankan di atas kecederaan, 'bone grafting', patah kaki yang pendek 5 cm dan parut-parut di muka, leher dan di atas kaki disebabkan "bone grafting" dan yang menyebabkan plaintif untuk mengalami "pain and suffering and loss of amenities". (p 50 e-f)

[6a] Berkenaan dengan isu keenam, award sebanyak RM54,000 untuk gantirugi am bagi 'pain and suffering and loss of amenities' tidak boleh dikatakan suatu award yang berlebih-lebihan. (p 50 d)

[7] Mengenai aduan tingkahlaku hakim tersebut, seorang pegawai kehakiman yang menjalankan tugasnya bagi perbicaraan hanya boleh mencatit apa yang benar-benar berlaku dan diberitahu oleh pihak-pihak atau peguam-peguamnya dan bukan untuk catit apa yang tidak diberitahu oleh pihak-pihak atau peguam-peguam tentang sebarang persetujuan. (p 52 c)

[7a] Aduan seperti ini harus dibawa kepada perhatian hakim Mahkamah Sesyen atau majistret berkenaan melalui surat dengan sesalinan kepada peguam penentang selepas sahaja peguam berkenaan menerima nota-nota daripada mahkamah rendah dan selepas sedar dan bukan menunggu sehingga tarikh pendengaran rayuan. (p 52 f-g)

[8] Hakim Mahkamah Sesyen tidak boleh menahan atau memberhentikan atau melarang seorang peguam daripada membuat penghujahan dan tidak boleh berkata bahawa beliau tidak diikat atau mahu mengikut sebarang keputusan mahkamah tertinggi atau Mahkamah Rayuan atau Mahkamah Persekutuan yang dilapurkan kerana ini mungkin boleh menjadi satu salahlaku atau engkar perintah. (p 52 h-i)

[9] Berkenaan dengan aduan kedua, mana-mana pegawai kehakiman yang cakap kasar atau menghalang seorang peguam untuk menjalankan tugas-tugasnya di dalam mahkamah pada masa pegawai kehakiman menjalankan tugas-tugasnya di mahkamah harus dilapurkan kepada YAA Hakim Besar Malaya atau jika perlu kepada YAA Ketua Hakim Negara Malaysia. (p 53 g-h)

[Rayuan defendan-defendan dibenarkan atas isu tempoh sahaja untuk gantirugi bagi kehilangan pendapatan pada masa hadapan. Rayuan balas plaintif ditolak dengan kos.]

Kes-kes yang dirujuk:

Alloy Automotive Sdn Bhd v. Perusahaan Ironfield Sdn Bhd [1986] 1 CLJ 2 ***(dirujuk)***
Balakrishnan Kunjamboo Nair v. Savastine Anthony Francis [1991] 1 CLJ 503; [1991] 2 CLJ (Rep) 327 ***(dibezakan)***
British Transport Commission v. Gourley [1956] AC 185 ***(dirujuk)***
Chan Chin Ming & Anor v. Lim Yok Eng [1994] 3 CLJ 687 ***(dibezakan)***
Chan Wai Tong & Another v. Li Ping Sum [1985] 2 WLR 396 ***(dirujuk)***
Chang Chong Foo & Anor v. Shivanathan Perumal [1992] 4 CLJ 1939; [1992] 1 CLJ (Rep) 27 ***(dirujuk)***
Chu Kim Sing & Anor v. Abd Razak Amin [1999] 4 CLJ 448 ***(dirujuk)***
Dirkje Pieternella Halma v. Mohd Noor Baharom & Ors [1990] 2 CLJ 167; [1990] 1 CLJ (Rep) 99 ***(dirujuk)***
Fairley v. John Thompson (Design & Contracting Division Ltd) [1973] 2 Lloyd's Rep 40 ***(dirujuk)***
Har Pushad v. Shoe Dyal [1976] LR3 IA 25 ***(dirujuk)***
Hum Peng Sin v. Lim Lai Hoon & Anor [2001] 4 CLJ 185 ***(dirujuk)***
Kow Ah Dek & Anor v. R Ratnasingam [1983] 2 CLJ 183 ***(dirujuk)***
Loo Pang v. Ng Chye [1974] 2 MLJ 193 ***(dirujuk)***
Marappan Nallan Koundar & Anor v. Siti Rahmah Ibrahim [1990] 1 CLJ 32; [1990] 1 CLJ (Rep) 174 ***(dirujuk)***
Mariam Mansor v. JD Peter [1975] 1 MLJ 279 ***(dirujuk)***
Moeliker v. A Reyrolle & Co Ltd [1997] 1 WLR 132 ***(dirujuk)***
Multer v. Lim Kim Chet & Anor [1982] 1 MLJ 184 ***(dirujuk)***
Murugan v. Lew Chu Cheong [1980] 2 MLJ 139 ***(dirujuk)***
Ngooi Ku Siong & Anor v. Aidi Abdullah [1984] 1 CLJ 301; [1984] 1 CLJ (Rep) 472 ***(dirujuk)***
Pang Ah Chee v. Choong Kwee Sang [1985] 2 CLJ 221; [1985] CLJ (Rep) 236 ***(dibezakan)***
Payremalu Veerappan v. Dr Amarjeet Kaur & Ors [2001] 4 CLJ 380 ***(dirujuk)***
Pekan Nenas Industries Sdn Bhd v. Chang Ching Chuen & Ors [1998] 1 CLJ 793 ***(dirujuk)***
Pembangunan Maha Murni Sdn Bhd v. Jururus Ladang Sdn Bhd [1986] 2 MLJ 30 ***(dirujuk)***
Phuah Jee Suan v. Nila Vasu Pillai [1972] 1 MLJ 202 ***(dirujuk)***
Pie Chin v. PP [1983] 1 CLJ 316 ***(dirujuk)***
PP v. H Chamras Tasaso [1975] 2 MLJ 44 ***(dirujuk)***

PP v. Wong Yee Sen & Ors [1990] 1 CLJ 325; [1990] 2 CLJ (Rep) 902 ***(dirujuk)***
Re Kumaraendran, An Advocate & Solicitor [1975] 2 MLJ 45 ***(dirujuk)***
Sam Wun Hoong v. Kader Ibramshah [1981] 1 MLJ 295 ***(dirujuk)***
Takong Tabari v. Government Of Sarawak & Ors & Another Appeal [1998] 4 CLJ 589 ***(dibezakan)***
Tan Phaik See dan Tân Cheng Gek lwn. Chuah Seng Boon, Rayuan Sivil No: P04-14-96 ***(diikuti)***
Tay Tong Chew & Anor v. Abdul Rahman Hj Ahmad [1984] 2 CLJ 227 ***(dirujuk)***
Teah Cheng Gow v. Ellias Abdul Ghani, Rayuan Sivil No: R2-12-118-97 ***(dirujuk)***
Tengku Mahmood v. PP [1974] 1 MLJ 110 ***(dirujuk)***
Thrimalai & Anor v. Mohamed Masry Tukiman [1986] 1 CLJ 347; [1986] CLJ (Rep) 756 ***(dirujuk)***
Topaiwah v. Salleh [1968] 1 MLJ 284 ***(dirujuk)***
United Plywood And Sawmill Ltd v. Lock Ngan Loi [1970] 2 MLJ 237 ***(dirujuk)***
Yoong Leok Kee Corporation Sdn Bhd v. Chin Thong Thai [1981] 2 MLJ 21 ***(dirujuk)***
Yuill v. Yuill [1945] 1 All ER 183 ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Evidence Act 1950, ss. 55, 56, 57, 114(g)
Civl Law Act 1956, ss. 7(3)(iv)(d), 28A(ii)(c), (iii), (2)(c)(i), (ii), (iii), (2)(d)(i)

Bagi pihak perayu - S Imavathy; T/n Othman Hashim & Co
Bagi pihak responden - S Subramaniam; T/n Manjit Subra & Assoc

Dilaporkan oleh M Maheswaran

PENGHAKIMAN

VT Singham PK:

Di dalam rayuan ini, mahkamah ini berpendapat bahawa ada enam isu yang dibangkitkan oleh peguam perayu-perayu tentang kuantum terhadap keputusan hakim Mahkamah Sesyen dan satu isu dibangkitkan oleh peguam responden melalui rayuan balas tentang amaun award bagi kehilangan pendapatan pada masa hadapan. Peguam bagi perayu-perayu juga telah kemukakan tiga aduan terhadap hakim Mahkamah Sesyen Taiping pada masa itu tentang apa yang berlaku didalam perbicaraan di Mahkamah Sesyen. Untuk rayuan ini perayu-perayu dirujuk sebagai defendan-defendan dan responden sebagai plaintif.

Keenam-enam isu tentang kuantum bagi defendan-defendan adalah tentang perkara-perkara seperti berikut:

(1) berapakah kehilangan pendapatan sebenarnya (actual loss of earnings) untuk plaintif;

(2) berapakah kehilangan pendapatan pada masa hadapan (future loss of earnings) untuk plaintif;

(3) sama ada tempoh selama 16 tahun untuk kehilangan pendapatan pada masa hadapan seperti dibenarkan oleh hakim Mahkamah Sesyen boleh dikekalkan dan sah disisi undang-undang;

(4) sama ada tuntutan bagi kehilangan pendapatan pada masa hadapan harus diplidkan sebelum seseorang plaintif berhak mendapat award untuk tuntutan itu;

(5) sama ada 1/3 harus dipotong di atas tempoh bagi tuntutan kehilangan pendapatan pada masa hadapan di atas alasan dan selepas mengambil kira contingencies dan pembayaran sekali gus (lump sum payment);

(6) ganti rugi am - sama ada award yang dibenarkan oleh hakim Mahkamah Sesyen bagi kecederaan, iaitu untuk 'pain and suffering and loss of amenities' harus dikurangkan atau dikekalkan.

Isu Pertama

Tuntutan Diatas Kehilangan Pendapatan Sebenarnya (Actual Loss Of Earnings) Bagi Plaintif

Mahkamah ini berpendapat bahawa keterangan-keterangan plaintif (iaitu SP2), SP3 (bapa kepada SP2), SP4 dan SP5 rakan-rakan sekerja plaintif bahawa plaintif ada bekerja sebagai pemandu lori di Bukit Merah pada masa berkenaan langsung tidak dicabar oleh peguam defendan-defendan di Mahkamah Sesyen. Amaun pendapatan plaintif juga langsung tidak dicabar oleh peguam defendan-defendan.

Apa yang berlaku di dalam Mahkamah Sesyen dengan segala hormatnya adalah peguam defendan-defendan hanya menjalankan pemeriksaan balas seperti biasa bagi plaintif (SP2), SP3, SP4 dan SP5 tanpa sebarang cabaran di mana jawapan saksi-saksi tersebut yang diperolehi melalui pemeriksaan balas telah diulangi, meningkat dan menyokong keterangan plaintif seperti di pemeriksaan utama bahawa beliau ada bekerja di Bukit Merah dan beliau ada menerima pendapatan pada tarikh berkenaan. Dengan keterangan seperti itu, peguam defendan-defendan tidak boleh salahkan sesiapa pun sekiranya hakim Mahkamah Sesyen telah menerima keterangan-keterangan itu bahawa plaintif ada bekerja di Bukit Merah dan menerima pendapatan pada masa itu.

Plaintif juga telah memberi penjelasan dan sebab-sebab mengapa beliau tidak dapat mengemukakan sebarang bukti untuk menyokong keterangan beliau seperti dokumen atau memanggil majikannya ke mahkamah. Dengan keterangan itu, dan dengan segala hormatnya, mahkamah ini tidak dapat menerima aduan dan hujahan peguam defendan-defendan bahawa plaintif gagal membuktikan bahawa beliau ada bekerja dan menerima pendapatan pada masa berkenaan. Seterusnya dan hujahan peguam defendan-defendan bahawa s. 114(g) Akta Keterangan 1950 harus dibangkitkan terhadap plaintif harus ditolak walaupun

majikan tidak dipanggil kerana penjelasan dan sebab-sebab telah diberi oleh plaintif mengapa majikan tidak dapat dipanggil dan alasan/penjelasan yang diberi oleh plaintif tidak dicabar oleh defendan-defendan (rujuk kes *Murugan v. Lew Chu Cheong* [1980] 2 MLJ 139 dan *Pekan Nenas Industries Sdn Bhd v. Chang Ching Chuen & Ors* [1998] 1 CLJ 793 (FC) di ms 842). Oleh itu, keterangan plaintif bahawa beliau bekerja di Bukit Merah dan ada menerima pendapatan pada masa material tidak boleh diketepikan dan mahkamah perbicaraan harus menerima keterangan itu sebagai keterangan yang benar dan dimana langsung tidak dicabar.

Seterusnya, dukacita untuk menyatakan bahawa peguam defendan-defendan gagal mencabar keterangan plaintif tentang pendapatan beliau melainkan memeriksa plaintif sama ada beliau mempunyai buktinya. Peguam defendan-defendan tidak mencabar atau cadangkan kepada plaintif bahawa:

(1) plaintif tidak bekerja di Bukit Merah sebagai pemandu lori dan tentang jenis kerjanya;

(2) plaintif tidak dicabar bahawa sekiranya beliau ada bekerja di Bukit Merah, pendapatan beliau adalah tidak tertentu dan bukan RM1,500 sebulan seperti yang dituntut dan beliau sebenarnya tidak bekerja tiap-tiap hari;

(3) plaintif tidak dicabar bahawa beliau memberi keterangan tentang bekerja dan pendapatan beliau hanya untuk membuat tuntutan ini terhadap defendan-defendan walaupun beliau tidak bekerja di Bukit Merah dan seterusnya beliau tidak ada pendapatan seperti dituntut dan bahawa keterangan beliau di mahkamah tentang pekerjaan adalah tidak benar dan satu rekaan.

Keterangan SP4 dan SP5 juga tidak dicabar bahawa mereka juga tidak bekerja di Bukit Merah pada masa berkenaan dan mereka langsung tidak bekerja dengan plaintif di tempat yang sama pada masa itu seperti yang dikatakan oleh kedua-dua saksi tersebut. Pemeriksaan balas dan cadangan kepada SP5 bahawa keterangan beliau adalah untuk menolong plaintif dengan memberitahu mahkamah beliau bekerja di Bukit Merah, bukan semestinya dan ini bukan bermakna bahawa tujuan keterangan itu adalah dengan niat yang tidak baik atau SP5 memberi keterangan yang palsu kerana tidak ada sebarang pencabaran specifik yang dikemukakan kepada SP5. Pemeriksaan balas dan jawapan yang diperolehi diatas pemeriksaan balas tentang perkara itu nampaknya adalah cara am dan bukan cara spesifik dan tidak timbul sebarang keraguan diatas keterangan SP5 untuk diterima dengan was-was. Dengan keterangan seperti itu, mahkamah tidak ada alasan yang kukuh untuk menolak keterangan SP4 dan SP5 bahawa plaintif ada kerja di Bukit Merah pada masa itu dan menerima pendapatan yang tertentu melainkan plaintif tidak membuktikan berapakah pendapatannya. Oleh itu keputusan Mahkamah Sesyen untuk menerima keterangan plaintif, SP4 dan SP5 tentang pekerjaan dan pendapatan plaintif harus diterima dan tidak boleh diketepikan.

Juga, mahkamah ini ingin menyatakan bahawa sekiranya defendan-defendan ingin supaya mahkamah perbicaraan tidak terima keterangan plaintif dan saksi-saksinya sebagai keterangan yang sebenarnya, defendan-defendan seharusnya mencabar dengan cara spesifik keterangan saksi-saksi tersebut melalui pemeriksaan balas dan bukan mencabar melalui hujah-hujah (lihat *Pie Chin v. PP* [1983] 1 CLJ 316; *Alloy Automotive Sdn Bhd v. Perusahaan Ironfield Sdn Bhd* [1986] 1 CLJ 2. Untuk tujuan pemeriksaan balas seorang saksi oleh pihak penentang lihat *PP v. Wong Yee Sen & Ors* [1990] 1 CLJ 325.

Seterusnya dan sebaliknya, soalan yang boleh ditimbul di dalam keadaan ini adalah, sama ada plaintif sendiri telah membuktikan berapakah jumlah pendapatannya dan sama ada beliau ada menerima sebanyak RM1,500 sebulan sebagai pendapatan seperti yang dituntut. Tentang isu ini, mahkamah ini berpendapat bahawa plaintif telah gagal untuk mengemukakan bukti yang kukuh bagi menyokong jumlah pendapatan beliau adalah RM1,500 sebulan pada masa itu dan beliau ada bekerja selama 25 hari sebulan. Mahkamah ini berpendapat bahawa jumlah pendapatan sebenarnya tidak dapat dibuktikan oleh plaintif di atas barangkalian kerana keterangan plaintif sendiri menunjuk bahawa beliau mula bekerja pada 1 Januari 1996 dan kemalangan berlaku pada 24 November 1996 dan hujung minggu beliau hanya bekerja lebih masa sekiranya tidak ada masalah di rumah. Seterusnya, dengan keterangan plaintif itu sendiri, mahkamah berpendapat bahawa keterangan plaintif bahawa beliau menerima RM1,500 sebulan dan beliau bekerja selama 25 hari sebulan tidak boleh menerima kerana ini tidak dibuktikan dengan kukuh. Walau bagaimanapun, hakim Mahkamah Sesyen telah menaksir dan membenarkan sebanyak RM1,000 sebulan untuk taksiran kehilangan pendapatan sebenarnya, iaitu sebagai gantirugi khas walaupun gantirugi khas harus dibuktikan dengan kukuh dan diatas kebarangkalian (rujuk kes *Thrimalai & Anor v. Mohamed Masry Tukiman* [1986] 1 CLJ 347; [1986] CLJ (Rep) 756). Walau bagaimanapun, mahkamah ini tidak ingin masuk campur keputusan itu di mana keterangan plaintif, SP4 dan SP5 tidak dicabarkan oleh peguam defendan-defendan.

Oleh itu, hujahan peguam defendan-defendan bahawa pekerjaan dan pendapatan plaintif tidak dibuktikan adalah tidak berasas, tanpa merit dan harus ditolak. Mahkamah rayuan ini hanya boleh berikat kepada nota-nota keterangan yang dirakamkan di rekod rayuan dan keputusan mahkamah rayuan ini adalah hanya berdasarkan kepada nota-nota tersebut. Walaupun rayuan ini dikatakan seperti re-hearing tetapi ini bukan bermakna re-hearing bagi isu-isu tetapi rehearing di atas nota-nota yang dicatit di rekod rayuan. Walau bagaimanapun, mahkamah ini mendapati bahawa pendapat atau keputusan yang dibuat oleh hakim Mahkamah Sesyen tentang kredibiliti atau demeanour bagi SP4 dan SP5 adalah di peringkat separuh bicara dan sebelum keseluruhan kes ditutup oleh kedua-dua pihak di dalam kes ini. Mahkamah ini tidak mengalakkan keputusan

seperti itu dan ini adalah bertentangan dengan prinsip undang-undang. Perhatian (observation) hakim Mahkamah Sesyen bahawa SP4 dan SP5 "in answers questions to the point and did not waive in their answers" diseparuh bicara, boleh ditentukan pada masa saksi-saksi memberi keterangan atau selepas sahaja saksi-saksi iaitu SP4 dan SP5 selesai memberi keterangan di dalam kes ini tetapi pendapat hakim Mahkamah Sesyen bahawa "they appear to be witnesses of truth" tidak boleh diputuskan pada peringkat separuh perbicaraan dan pada masa atau di peringkat SP4 dan SP5 masih memberi keterangan seperti yang dilakukan oleh hakim Mahkamah Sesyen (rujuk kes *Yuill v. Yuill* [1945] 1 All ER 183 dan *Tengku Mahmood v. PP* [1974] 1 MLJ 110).

Di atas persetujuan oleh kedua-dua peguam bahawa tempoh kehilangan pendapatan sebenarnya pada masa itu adalah 18 bulan, hakim Mahkamah Sesyen telah pun merakamkan tempohnya adalah 18 bulan dan dapati kehilangan pendapatan adalah sebanyak RM1,000 sebulan dan ini adalah berdasarkan pada keterangan-keterangan tersebut yang tidak dicabarkan dan tentang jenis kerja plaintif pada masa itu.

Di atas itu, mahkamah ini tidak ingin masuk campur diatas award itu, iaitu tempoh 18 bulan di atas pendapatan RM1,000 sebulan yang memberi berjumlah RM18,000 bagi kehilangan pendapatan sebenarnya atau (actual loss of earnings). Oleh itu, rayuan oleh defendan-defendan diatas tuntutan tersebut itu ditolak.

Isu Kedua

Tuntutan Kehilangan Pendapatan Pada Masa Hadapan Atau (Future Loss Of Earnings)

Mahkamah ini berpendapat bahawa award sebanyak RM300 sebulan untuk kehilangan pendapatan pada masa hadapan bagi plaintif adalah munasabah dan patut berdasarkan pada keterangan-keterangan dan di atas fakta-fakta di dalam kes ini. Dengan itu, mahkamah ini tidak ingin masuk campur diatas amaun award itu. Mahkamah berpendapat bahawa award itu yang dibenarkan juga boleh dikatakan atau ada kaitan tentang ketidakcabaran oleh peguam defendan-defendan tentang pekerjaan dan pendapatan plaintif pada masa berkenaan (rujuk kes *Alloy Automotive Sdn Bhd v. Perusahaan Ironfield Sdn Bhd* [1986] 1 CLJ 2.

Oleh itu, rayuan oleh defendan-defendan terhadap amaun award sebanyak RM300 sebulan yang dibenarkan oleh hakim Mahkamah Sesyen untuk kehilangan pendapatan pada masa hadapan ditolak. Juga adalah sesuai pada masa ini untuk menyatakan bahawa rayuan balas oleh plaintif diatas amaun itu juga ditolak dan alasan-alasan adalah dicatit di bawah tajuk isu ketiga yang boleh memberi gambaran kenapa rayuan balas oleh plaintif ditolak.

Isu Ketiga

Sama Ada Tempoh Selama 16 Tahun Untuk Kehilangan Pendapatan Pada Masa Hadapan Seperti Dibenarkan Oleh Hakim Mahkamah Sesyen Boleh Dikekalkan

Walau bagaimanapun, diatas rujukan perkara yang sama dan berkaitan dengan isu kedua diatas, perkara yang dibangkit adalah, sama ada tempoh selama 16 tahun bagi tuntutan kehilangan pendapatan pada masa hadapan seperti yang ditaksirkan oleh hakim Mahkamah Sesyen dimana membenarkan jumlah 17 1/2 tahun boleh dikekalkan disegi undang-undang dan dibawah Akta Undang-Undang Sivil 1956. Mahkamah ini berpendapat bahawa tempoh berjumlah 17 1/2 tahun seperti yang diputuskan oleh hakim Mahkamah Sesyen adalah bertentangan dengan peruntukkan di bawah s. 28A Akta Undang-Undang Sivil 1956 dan kesilapan ini juga disetujui oleh peguam plaintif sendiri di peringkat rayuan ini bahawa tempoh 16 tahun yang diputuskan oleh hakim Mahkamah Sesyen untuk kehilangan pendapatan pada masa hadapan selepas mengawardkan 18 bulan bagi kehilangan pendapatan yang sebenarnya adalah tidak betul dan tidak boleh disokong dan dikekalkan.

Seperti yang kedua-dua peguam lebih ketahui tempoh yang dibenarkan di bawah s. 28A Akta Undang-Undang Sivil 1956 bagi kehilangan pendapatan pada masa hadapan adalah maksimum 16 tahun. Oleh kerana hakim Mahkamah Sesyen telah mengawardkan selama 1 1/2 tahun untuk kehilangan pendapatan sebenarnya (actual loss of earnings), tempoh baki adalah hanya 14 1/2 tahun sahaja dan bukan 16 tahun seperti yang diputuskan oleh hakim Mahkamah Sesyen. Sekiranya, mahkamah rayuan ini mengekalkan keputusan itu mahkamah ini berpendapat bahawa ini akan memberi makna bahawa peruntukkan dibawah s. 28A Akta Undang-Undang Sivil 1956 memberi tempoh selama 17 1/2 tahun untuk tuntutan tersebut dimana ini adalah tidak benar sama sekali. Walau bagaimanapun, ini adalah satu kesilapan yang besar dan kurang bertanggungjawab oleh seorang hakim Mahkamah Sesyen.

Mahkamah ini berpendapat bahawa undang-undang tentang kehilangan pendapatan pada masa hadapan dengan jelas menyatakan dibawah s. 28A Akta Undang-Undang Sivil 1956 bahawa tempoh maksimum untuk kehilangan pendapatan pada masa hadapan adalah 16 tahun dan ini harus diketahui oleh seorang hakim Mahkamah Sesyen. Adalah penting untuk dinyatakan disini bahawa di dalam s. 28A(2)(c)(ii) Akta Undang-Undang Sivil 1956 tidak ada bezakan di antara kehilangan pendapatan sebelum perbicaraan (pre-trial loss of earnings) dan selepas perbicaraan (post trial loss of earnings). Oleh itu, mahkamah mendapati bahawa tempoh kehilangan pendapatan di masa hadapan harus diambil kira daripada tarikh bila plaintif atau penuntut (claimant) mengalami kecederaan, iaitu tarikh kemalangan atau pun tarikh kecederaan dan award bagi kehilangan pendapatan di masa hadapan adalah dibenarkan dibawah

s. 28A(c)(ii) Akta Undang-Undang Sivil 1956 (rujuk kes *Dirkje Pieternella Halma v. Mohd Noor Baharom & Ors* [1990] 2 CLJ 167; [1990] 1 CLJ (Rep) 99).

Dengan itu, award untuk jumlah tempoh 17 1/2 tahun adalah melampaui undang-undang, 'erroneous' dan boleh dikatakan seperti 'aberrant' dan tidak boleh dikekalkan dan harus ditepikan dan kesilapan itu yang dibuat oleh hakim Mahkamah Sesyen dipersetujui oleh peguam plaintif. Tempoh 16 tahun yang dibenarkan oleh hakim Mahkamah Sesyen adalah satu kesilapan undang-undang dan diatas fakta kes ini dan harus diketepikan dan digantikan dengan tempoh yang sepatutnya, munasabah dan sesuai berdasarkan kepada keterangan-keterangan, fakta-fakta kes ini dan mengikut peruntukkan dibawah s. 28A(2)(d)(i) Akta Undang-Undang Sivil 1956. Walau bagaimanapun, mahkamah ini berpendapat bahawa keputusan bagi menaksirkan tempoh dan amaun adalah satu taksiran yang perlu menggunakan budi bicara dengan kehakiman di atas faktor-faktor dan keterangan yang kukuh bagi setiap satu kes supaya satu award yang benarnya dapat diberi kepada seorang plaintif untuk tuntutan kehilangan pendapatan pada masa hadapan dan bukan sesuka hati oleh seseorang hakim Mahkamah Sesyen ataupun seseorang majistret (rujuk kes *Moeliker v. A Reyrolle & Co Ltd* [1997] 1 WLR 132 dan kes *Ngooi Ku Siong & Anor v. Aidi Abdullah* [1984] 1 CLJ 301; [1984] 1 CLJ (Rep) 472).

Di dalam kes ini, apabila hakim Mahkamah Sesyen telah mengawardkan sejumlah tempoh 17 1/2 tahun kepada kehilangan pendapatan, mahkamah ini berpendapat bahawa beliau telah memasukkan atau menambah perkataan di dalam peruntukkan statutori di bawah s. 28A Akta Undang-Undang Sivil 1956 dan telah melampaui kuasanya. Mahkamah ingin menyatakan bahawa bukanlah tugas mahkamah untuk menggantikan perkataan yang ditulis dan dibuat oleh Parlimen di Akta tersebut.

Mahkamah ini juga berpendapat bahawa tidak ada sebarang keterangan daripada kedua-dua lapuran pakar perubatan seperti di rekod rayuan tambahan 2 lampiran 27 bahawa plaintif tidak boleh kerja sebagai pemandu lori atau tidak boleh balik kerja semula sebagai seorang pemandu lori. Sebaliknya, ada keterangan daripada pakar perubatan bagi plaintif sendiri yang berkata "He would be better of with right lower limb amputated above the knee and use a prosthesis. This, would allow him to walk without any aid and be able to bend the knee so that he can drive a car and be gainfully employed and in the process making him have a feeling of self worth."

Juga, dalam pemeriksaan utama, plaintif sendiri berkata bahawa "dengan kecederaan saya, saya boleh memandu lori tetapi kaki saya selalu jadi kebas". Walau bagaimanapun tidak dinafikan bahawa pendapat pakar perubatan yang

dilantik oleh peguam plaintif tentang isu itu tidak disetujui oleh pakar perubatan yang dilantik bagi defendan-defendan di mana pakar perubatan tersebut berkata:

> I have seen the report by Dr. T. Moses from Taiping Medical Centre who expressed the opinion that the patient will be better off with amputation above the knee. This appears rather drastic. I discussed it with the patient who rejected the suggestion. It is better accepting the present disability than amputating the leg, although the restriction of movements and the discomfort especially at the knee are considerable.

Walaupun tidak boleh dinafikan bahawa kecederaan plaintif adalah serius tetapi ini bukan bermakna bahawa pendapatan plaintif mesti dan akan dikurangkan sebanyak RM300 sebulan selama-lama dan seterusnya selama 14 1/2 tahun. Seperti yang dinyatakan diatas, keterangan pakar perubatan langsung tidak membantu keadaan plaintif tentang pekerjaan beliau dan mahkamah rayuan ini atau mahkamah perbicaraan tidak boleh ambil perhatian melalui judicial notice tempoh dan pendapatan beliau dikurangkan pada tempoh yang tertentu kerana perkara ini tidak terjatuh di bawah s. 56 dibaca bersama dengan s. 57 Akta Keterangan 1950. Juga, mahkamah ini atau mahkamah perbicaraan tidak boleh membuat satu spekulasi tentang tempoh itu atau mengambil perhatian maklumat atau pengetahuan persendirian apabila membuat keputusan melainkan berdasarkan kepada keterangan yang kukuh. (lihat *Pembangunan Maha Murni Sdn Bhd v. Jururus Ladang Sdn Bhd* [1986] 2 MLJ 30, 32, *Har Pushad v. Shoe Dyal* [1976] LR3 IA 25). Mahkamah perbicaraan harus membezakan *Pang Ah Chee v. Choong Kwee Sang* [1985] 2 CLJ 221; [1985] CLJ (Rep) 236 dan *Balakrishnan Kunjamboo Nair v. Savastine Anthony Francis* [1991] 1 CLJ 503, 506; [1991] 2 CLJ (Rep) 327). Oleh itu, award selama tempoh 14 1/2 tahun tidak boleh dikekalkan dan harus diketepikan.

Oleh itu, dengan dukacita, mahkamah ini berpendapat bahawa hakim Mahkamah Sesyen tidak membuat penemuan dengan kehakiman, iaitu (no proper judicial evaluation or appreciation) di atas keseluruhan keterangan bagi perkara ini. Oleh yang demikian, dan selepas meneliti keseluruhan keterangan di atas perkara ini, dan selepas mengambil kira keterangan plaintif bahawa beliau bekerja selama enam hari sebulan sahaja dengan bapanya di ladang kelapa sawit dan gaji RM400 adalah untuk kerja enam hari, mahkamah ini berpendapat bahawa plaintif tidak mengambil langkah-langkah yang mencukupi, sewajarnya dan munasabah untuk mengurangkan (mitigate) kerugian beliau (rujuk kes *Yoong Leok Kee Corporation Sdn Bhd v. Chin Thong Thai* [1981] 2 MLJ 21 di 23).

Oleh itu, dan oleh kerana hakim Mahkamah Sesyen tidak menggunakan budi bicara dengan kehakiman dan gagal mengambil kira dengan betul isu bahawa plaintif gagal untuk mitigasi kerugian itu, mahkamah ini berpendapat bahawa tempoh yang sesuai dan patut diatas keseluruhan keterangan adalah 10 tahun.

Dengan RM300 sebulan dan tempoh selama 10 tahun ianya memberi berjumlah RM36,000 tanpa faedah dan ini adalah untuk kehilangan pendapatan pada masa hadapan (future loss of earnings). Oleh kerana peguam defendan-defendan langsung tidak membangkitkan perkara 'living expenses' seperti peruntukkan di bawah s. 28A(2)(c)(iii) Akta Undang-Undang Sivil 1956 di dalam perbicaraan di Mahkamah Sesyen, pada semasa pemeriksaan balas plaintif, mahkamah ini tidak mengambil kira 'living expenses' tersebut tanpa bukti atau persetujuan atau pengakuan (rujuk kes *Marappan Nallan Koundar & Anor v. Siti Rahmah Ibrahim* [1990] 1 CLJ 32; [1990] 1 CLJ (Rep) 174 dan *Chang Chong Foo & Anor v. Shivanathan Perumal* [1992] 4 CLJ 1939; [1992] 1 CLJ (Rep) 27).

Isu Keempat

Sama Ada Tuntutan Bagi Kehilangan Pendapatan Pada Masa Hadapan Harus Diplidkan Untuk Berhak Award

Mahkamah ini berpendapat bahawa tuntutan kehilangan pendapatan pada masa hadapan adalah gantirugi am dan bukan gantirugi khas dan tidak perlu diplidkan oleh seorang plaintif untuk berhak mendapat gantirugi itu. Walau bagaimanapun, mahkamah ini berpendapat bahawa adalah lebih wajar dan praktikal sekiranya butir-butir tuntutan itu dapat diplidkan supaya pihak penentang dapat tahu terlebih awal apakah dan berapakah tuntutan plaintif dan supaya penentang tidak diperangkap dalam keadaan terkejut (rujuk kes *Chan Wai Tong & Another v. Li Ping Sum* [1985] 2 WLR 396 Privy Council). Walau bagaimanapun, ini bukan bermakna bahawa sekiranya seorang plaintif tidak plidkan butir-butir tuntutan kehilangan pendapatan pada masa hadapan, beliau tidak berhak untuk dibenarkan gantirugi bagi tuntutan itu seperti yang dihujah oleh peguam defendan-defendan (rujuk kes *Sam Wun Hoong v. Kader Ibramshah* [1981] 1 MLJ 295 dan *Ngooi Ku Siong & Anor v. Aidi Abdullah* [1984] 1 CLJ 301). Walau bagaimanapun, seperti yang dikatakan diatas adalah lebih wajar sekiranya peguam plaintif memplidkan tuntutan tersebut di dalam pernyataan tuntutan plaintif supaya peguam defendan-defendan dapat menasihatkan syarikat insuran kenderaan defendan-defendan atau pelanggan-pelanggan atau anak guamnya dan ini akan membuka peluang supaya dan ada kemungkinan tuntutan itu dapat diselesaikan. Sekiranya, tuntutan ini tidak diplidkan bagaimana peguam defendan-defendan dapat mencabarkan plaintif semasa beliau memberi keterangan dan ini akan membawa ketidakadilan. Oleh itu, adalah lebih wajar sekiranya amaun dan tempoh kehilangan untuk tuntutan tersebut dapat diplidkan supaya defendan-defendan atau penentang dapat tahu terlebih awal apakah dan berapakah tuntutan plaintif.

Walau bagaimanapun, mengikut kes-kes seperti yang dinyatakan di atas, hujahan peguam defendan-defendan bahawa plaintif tidak berhak untuk dibenarkan kehilangan pendapatan pada masa hadapan tidak boleh diterima dan terpaksa ditolak.

Isu Kelima

Sama Ada Mahkamah Harus Ambilkira 'Contingencies Vicissitudes Of Life And Accelerated Payment' Dan Potongan 1/3 Di Atas Tuntutan Kehilangan Pendapatan Pada Masa Hadapan.

Mahkamah ini berpendapat bahawa walaupun kes *Takong Tabari v. Government Of Sarawak & Ors & Another Appeal* [1998] 4 CLJ 589 adalah keputusan Mahkamah Rayuan dan harus diikuti oleh mahkamah ini diatas binding precedent, mahkamah ini berpendapat bahawa fakta-fakta keputusan itu boleh dibezakan atau dibandingkan dengan fakta-fakta kes di hadapan mahkamah ini. Walau bagaimanapun, mahkamah ini ada pilihan untuk mengikuti keputusan Mahkamah Rayuan oleh panel hakim-hakim Mahkamah Rayuan yang lain tentang isu ini (lihat Rayuan Sivil No: P04-14-96 (koram YA Gopal Sri Ram HMR, Ahmad Fairuz HMR (pada masa itu) dan Mokhtar Sidin HMR). Di dalam fakta-fakta kes *Takong Tabari*, fakta-fakta adalah penuntut adalah waris-waris simati (dependancy claim) dan peruntukkan yang berkaitan adalah s. 7(3)(iv)(d) Akta Undang-Undang Sivil 1956 manakala kes di hadapan mahkamah ini, plaintif adalah seorang yang masih hidup dan tuntutan adalah untuk kecederaan, pain and suffering and loss of amenities dibawah s. 28A Akta tersebut. Juga, plaintif berumur 24 tahun pada masa kemalangan berlaku dan 27 tahun pada masa memberi keterangan dan tidak ada keterangan sebaliknya bahawa kesihatan beliau adalah tidak sihat dan beliau tidak dapat meneruskan dengan kerja itu atau apa-apa kerja sebaliknya.

Seksyen 28A(2)(c)(i) Akta Undang-Undang Sivil 1956 dengan jelas berkata bahawa seorang penuntut berhak ganti rugi untuk kehilangan pendapatan pada masa hadapan dan mahkamah perlu ambil kira:

(1) bahawa plaintif belum mencapai 55 tahun pada masa beliau mengalami kecederaan;

(2) bahawa plaintif adalah dalam kesihatan baik; dan

(3) bahawa plaintif sedang menerima pendapatan sama ada kerja sendiri atau aktiviti keuntungan yang lain.

Bezaan adalah:

(1) di kes *Takong Tabari*, tuntutan adalah oleh waris untuk ganti rugi tentang kematian simati;

(2) taksiran ganti rugi adalah untuk kehilangan pendapatan bagi penanggung-penanggung (dependants);

(3) waris-waris yang menuntut akan menjadi dewasa dan tidak mungkin akan menjadi lagi sebagai penanggung-penanggung (dependants) bagi simati

sekiranya beliau hidup manakala kes di hadapan mahkamah ini, plaintif-penuntut adalah seorang yang tercedera dan tuntutan adalah bagi pihak beliau sendiri;

(4) taksiran yang dimaksudkan di dalam kes ini adalah untuk kehilangan pendapatan pada masa hadapan bagi plaintif sendiri dan bukan untuk penanggung-penanggung (dependants) seperti di dalam sesuatu tuntutan yang diakibat diatas kematian seseorang;

(5) tidak ada keterangan bahawa plaintif di dalam rayuan ini tidak akan hidup selama umur 55 tahun.

Oleh itu, dan dengan segala hormatnya kepada kedua-dua kes yang dirujuk, iaitu *Chan Chin Ming & Anor v. Lim Yok Eng* [1994] 3 CLJ 687 dan *Takong Tabari v. Government Of Sarawak & Ors & Another Appeal* [1998] 4 CLJ 589, mahkamah ini berpendapat faktor-faktor di dalam kes-kes itu harus dibezakan dengan faktor-faktor kes ini. Juga kes *Teah Cheng Gow v. Ellias Abdul Ghani* keputusan Mahkamah Tinggi, Kuala Lumpur lihat Rayuan Sivil No: R2-12-118-97 yang tidak dilapurkan adalah tuntutan oleh penanggung-penanggung (dependants) di atas kematian simati dan harus dibezakan di atas fakta-fakta seperti diatas dan tidak diikuti. Berikutnya, mahkamah ini tidak ingin memotong atau mengurangkan 1/3 bagi tuntutan kehilangan pendapatan pada masa hadapan untuk tuntutan plaintif seperti yang dihujah oleh peguam defendan-defendan, dan diatas perbezaan-perbezaan fakta-fakta tersebut dan seperti diperuntukkan di bawah s. 28A Akta Undang-Undang Sivil 1956. Oleh itu, hujahan peguam defendan-defendan untuk potongan 1/3 di atas tuntutan kehilangan pendapatan bagi tuntutan plaintif harus ditolak. Juga, dan selepas penyelidikan dibuat, mahkamah ini mendapati bahawa Mahkamah Rayuan iaitu koram yang lain (koram YA Gopal Sri Ram HMR, Ahmad Fairuz HMR (pada masa itu) dan Mokhtar Sidin HMR lihat Rayuan Sivil No: P04-14-96) pada 8 September 1999 telah memutuskan bahawa tempoh multiplier yang perayu/plaintif berhak diakui 16 tahun dan melalui implikasi dan ini dapat memberi makna bahawa tidak ada sebarang potongan 1/3 di atas tuntutan kehilangan pendapatan seperti yang diputuskan di kes *Takong Tabari*. Oleh itu dan dengan segala hormatnya, mahkamah ini bebas untuk mengikuti keputusan Mahkamah Rayuan di Rayuan Sivil No: P04-14-96 yang membuat keputusan selepas keputusan kes *Takong Tabari* dilaporkan (sila juga rujuk kes *Hum Peng Sin v. Lim Lai Hoon & Anor* [2001] 4 CLJ 185). Untuk melihat terma-terma perintah Mahkamah Rayuan yang bertarikh 8 September 1999, mahkamah ini ingin mencatitkan perintah itu dengan penuh seperti berikut:

(Dalam Mahkamah Tinggi Pulau Pinang melalui Rayuan Sivil No. 12-164 Tahun 1994)

Antara

1. Tan Phaik See
(Ibu kepada Tan Hock San (simati) membawa tindakan ini bagi pihak dependan Tan Hock San (simati) dan juga menuntut bereavemen) … Perayu

2. Tan Cheng Gek
(Ibu kepada Ng Chin Chai (simati) membawa tindakan ini bagi pihak dependan Ng Chin Chai (simati) dan juga menuntut bereavemen)

Dan

Chuah Seng Boon … Responden

KORAM

YANG ARIF DATO GOPAL SRI RAM, HAKIM MAHKAMAH RAYUAN

YANG ARIF DATO AHMAD FAIRUZ BIN DATO SHEIKH ABDUL HALIM, HAKIM MAHKAMAH RAYUAN

YANG ARIF DATUK HAJI MOKHTAR BIN HAJI SIDIN, HAKIM MAHKAMAH RAYUAN

DALAM MAHKAMAH TERBUKA

PADA 8HB SEPTEMBER, 1999

PERINTAH

RAYUAN INI ditetapkan untuk perbicaraan pada hari ini dengan kehadiran Encik Baldev Bhar (bersama-sama dengan Encik D.P. Rajah) peguam bagi Pihak Perayu dan Encik V.K. Desaratharaj, peguam bagi Pihak Respondan **DAN SETELAH MEMBACA REKOD RAYUAN** yang difailkan **DAN SETELAH MENDENGAR** hujjah-hujjah peguam-peguam tersebut **ADALAH DIPERINTAHKAN** bahawa Rayuan ini dibenarkan **DAN ADALAH DIPERINTAHKAN** bahawa perintah terhadap gantirugi am di kedua-dua Mahkamah bawah diketepikan dan digantikan dengan:

1) Multiplier telah diakui untuk 16 tahun.

2) Gantirugi untuk Kehilangan Tanggungan Pra Perbicaraan adalah RM 83,200.00 dengan kadar faedah 4 % dari tarikh kemalangan sehingga tarikh Penghakiman di Mahkamah Sesyen Butterworth.

3) Gantirugi untuk Kehilangan Tanggungan Selepas Perbicaraan adalah RM 70,400.00.

4) Faedah 8% setahun terhadap jumlah Penghakiman untuk Kehilangan Tanggungan iaitu RM 153,600.00 dari tarikh Penghakiman di Mahkamah Sesyen Butterworth sehingga tarikh penyelesaian pembayaran.

5) Kos disemua peringkat hendaklah ditaksirkan dan ditanggung oleh Respondan.

6) Deposit dikembalikan kepada Perayu.

DIBERI dibawah tandatangan saya dan Meterai Mahkamah pada 8hb September 1999.

NORAZLAN BIN AHMAD
PENDAFTAR/TIMBALAN PENDAFTAR
MAHKAMAH RAYUAN MALAYSIA
KUALA LUMPUR.

Isu Keenam

Sama Ada Award Bagi Ganti Rugi Am Bagi Kecederaan Harus Dikurangkan Atau Dikekalkan

Mahkamah ini berpendapat bahawa walaupun award sebanyak RM54,000 untuk gantirugi am bagi 'pain and suffering and loss of amenities' boleh dikatakan 'too generous' secara am tetapi ini tidak boleh dikatakan satu award yang melampaui tinggi. Untuk mempastikan sama ada award itu melampaui tinggi, mahkamah harus ambilkira jenis kecederaan, tempoh di mana plaintif berada di dalam hospital dan jenis rawatan yang diterima, pembedahan yang dijalankan di atas kecederaan, 'bone grafting', patah kaki yang pendek 5 cm dan parut-parut di muka, leher dan di atas kaki disebabkan bone grafting dan yang menyebabkan plaintif untuk mengalami 'pain and suffering and loss of amenities'. Oleh itu, mahkamah ini berpendapat bahawa award itu tidak boleh dikatakan satu award yang melampaui (not manifestly excessive) di atas fakta-fakta kes ini (rujuk kes *Kow Ah Dek & Anor v. R Ratnasingam* [1983] 2 CLJ 183; *British Transport Commission v. Gourley* [1956] AC 185 di ms. 206; *Multer v. Lim Kim Chet & Anor* [1982] 1 MLJ 184; per Lord Denning di *Fairley v. John Thompson (Design & Contracting Division Ltd)* [1973] 2 Lloyds Rep. 40 di ms 41; *United Plywood And Sawmill Ltd v. Lock Ngan Loi* [1970] 2 MLJ 237; *Topaiwah v. Salleh* [1968] 1 MLJ 284).

Mahkamah ingin berkata bahawa sebarang award yang dibenarkan oleh mahkamah bagi kecederaan plaintif memang tidak boleh membawa kaki yang asal kepada plaintif sebelum kecederaan yang dialami di kemalangan tetapi mahkamah harus berkonsistent (there must be some consistency and certainty) atau satu ceiling di atas award supaya award itu tidak melampaui (exorbitant) dan dipastikan bukan mengikut kesukaan seseorang peguam atau kesukaan seseorang hakim Mahkamah Sesyen ataupun seorang majistret kepada sesuatu individual tetapi harus mengikuti 'trend of awards' kepada sesuatu kecederaan

yang sama kalau tidak keseluruhan Industri Insuran akan jatuh (collapse) dan akibat itu ini mungkin akan membawa kelemahan kepada ekonomi atau tidak sihat kepada ekonomi negara kita (rujuk kes *Tay Tong Chew & Anor v. Abdul Rahman Hj Ahmad* [1984] 2 CLJ 227). Walau bagaimanapun, kes *Chu Kim Sing & Anor v. Abd Razak Amin* [1999] 4 CLJ 448 yang dirujuk oleh peguam plaintif di mana YA Dato' Abdul Malik Hj Ishak dalam kes itu berkata bahawa gantirugi harus dinaikkan berdasarkan kepada nilaian wang dan kenaikan perbelanjaan kehidupan dengan segala hormatnya tidak diikuti. Sebaliknya kes *Phuah Jee Suan v. Nila Vasu Pillai* [1972] 1 MLJ 202 di ms 203 diikuti dan ada berkaitan. Sekiranya mahkamah perbicaraan dibenarkan untuk menaikkan gantirugi am bagi kecederaan seorang berdasarkan kepada nilaian wang dan berdasarkan kepada kenaikan perbelanjaan harian tanpa mengikut 'trend of awards' yang dibuat oleh Mahkamah Rayuan dan Persekutuan, ini akan membawa dengan segala hormatnya satu ketidaktentuan dan membuka 'floodgates' dan dengan itu award oleh mahkamah rendah akan diberi dengan sewenang-wenang dan sesuka hati seseorang majistret atau seseorang hakim Mahkamah Sesyen dan ini boleh membawa satu ketidakadilan dan pihak-pihak tidak akan mencapai satu penyelesaian diatas kuantum (rujuk kes *Ngooi Ku Siong & Anor v. Aidi Abdulah* [1984] 1 CLJ 301, *Tay Tong Chew & Anor v. Abdul Rahman Hj Ahmad* [1984] 2 CLJ 227 dan *Mariam Mansor v. JD Peter* [1975] 1 MLJ 279). Juga tiap-tiap award bagi sesuatu kecederaan mesti mempunyai 'ceiling' supaya mahkamah rendah dapat mengikuti award itu tanpa sebarang kekeliruan (rujuk kes *Payremalu Veerappan v. Dr Amarjeet Kaur & Ors* [2001] 4 CLJ 380, iaitu keputusan mahkamah ini).

Walau bagaimanapun dan selepas mengambil kira kes-kes yang dirujuk oleh kedua-dua peguam dan hujahan-hujahan, mahkamah ini tidak ingin masuk campur di atas award ganti rugi am itu di atas fakta-fakta seperti dinyatakan di atas di dalam kes ini. Mahkamah ini ingin merakamkan bahawa award ini tidak boleh diambil kira sebagai satu 'precedent' di masa hadapan untuk diikuti bagi kependekan kaki seperti kecederaan plaintif bagi kes-kes yang lain kerana award itu dikekalkan diatas fakta-fakta dan keadaan kes ini sahaja seperti yang dinyatakan terlebih dahulu.

Sebelum mahkamah selesaikan rayuan ini, mahkamah ini ingin merujuk kepada aduan-aduan yang dikemukakan oleh peguam defendan-defendan terhadap hakim, Mahkamah Sesyen, Taiping pada masa itu didalam kes ini:

Aduan Pertama

1. Bahawa catitan di nota-nota prosiding oleh Hakim, Mahkamah Sesyen yang mengandungi di rekod rayuan di mukasurat 57 bahawa "kedua-dua pihak juga bersetuju untuk kehilangan mata pencarian hadapan adalah selama 16 tahun adalah tidak benar kerana peguam defendan-defendan tidak persetujui bahawa plaintif di dalam kes ini berhak untuk kehilangan mata pencarian pada hadapan selama 16 tahun seperti dicatit oleh hakim, Mahkamah Sesyen."

Aduan Kedua:

2. Hakim, Mahkamah Sesyen tidak membenarkan dan menahan peguam defendan-defendan untuk meneruskan dengan hujahan beliau walaupun plaintif gagal buktikan kehilangan pendapatan dan tempohnya, iaitu, issue multiplier kerana hakim Mahkamah Sesyen memberitahu peguam defendan-defendan bahawa beliau percaya kedua-dua saksi SP4 dan SP5 dan peguam defendan-defendan terpaksa di dalam keadaan desak untuk bercadang sebanyak RM300 sebulan untuk kehilangan pendapatan sebenarnya.

Aduan Ketiga:

Hakim, Mahkamah Sesyen berkata bahawa beliau tidak berikat pada sebarang keputusan mahkamah tentang kes-kes yang dirujuk.

Tentang aduan pertama, mahkamah ini berpendapat bahawa seorang pegawai kehakiman yang menjalankan tugasnya bagi perbicaraan hanya boleh mencatit apa yang benar-benar berlaku dan diberitahu oleh pihak-pihak atau peguam-peguamnya dan bukan untuk catit apa yang tidak diberitahu oleh pihak-pihak atau peguam-peguam tentang sebarang persetujuan. Dalam kes ini, adalah nasib baik bagi peguam defendan-defendan kerana peguam plaintif sendiri mengakui dan sahkan bahawa peguam defendan-defendan tidak berjanji atau akui bahawa tempoh untuk kehilangan pendapatan pada masa hadapan atau mata pencarian bagi plaintif adalah 16 tahun dan juga ini tidak dipersetujui oleh peguam defendan-defendan seperti yang dicatit oleh hakim Mahkamah Sesyen di ms. 57 baris 15-16 rekod rayuan. Oleh itu, mahkamah rayuan ini tidak ambil kira persetujuan yang kononnya dipersetujui oleh peguam defendan-defendan dan seperti yang direkodkan oleh hakim Mahkamah Sesyen.

Dimasa hadapan, mahkamah ini ingin memberitahu kepada peguam-peguam bahawa aduan-aduan seperti ini harus dibawa kepada perhatian hakim Mahkamah Sesyen atau majistret berkenaan melalui surat dengan sesalinan kepada peguam penentang selepas sahaja peguam berkenaan menerima nota-nota daripada mahkamah rendah dan selepas sedar dan bukan menunggu sehingga tarikh pendengaran rayuan. Tindakan seperti itu perlu diambil oleh seorang peguam dengan secepat mungkin kerana hakim Mahkamah Sesyen atau majistret berkenaan mendapat satu peluang sama ada untuk sahkan kesilapan dan membetulkan nota-nota berkenaan yang telah ditaip atau pun menafikan dakwaan peguam berkenaan tentang catitan itu.

Tentang Aduan Kedua

Mahkamah ini berpendapat bahawa hakim Mahkamah Sesyen tidak boleh menahan atau memberhentikan atau melarang seorang peguam daripada membuat penghujahan dan tidak boleh berkata bahawa beliau tidak diikat atau mahu mengikut sebarang keputusan mahkamah tertinggi atau Mahkamah Rayuan atau Mahkamah Persekutuan yang dilapurkan kerana ini mungkin boleh menjadi satu salahlaku atau ‘insubordination’. Mahkamah ini ingin nasihatkan peguam-peguam bahawa sekiranya ada sesiapa peguam yang diintimadasi atau

mengalami intimadasi oleh mana-mana pegawai kehakiman di mahkamah rendah daripada menjalankan tugas peguam untuk mengemukakan kes anakguamnya atau menghadapi satu keadaan ketegangan atau tense di dalam mahkamah rendah atau menghadapi kesulitan seperti aduan yang diadu oleh peguam defendan-defendan, peguamnya harus melapurkan perkara itu melalui surat kepada YAA Hakim Besar Malaya dengan fakta-fakta yang sepenuhnya ataupun jika perlu kepada YAA Ketua Hakim Negara Malaysia dengan salinan kepada peguam penentang atau pun membawa perkara itu melalui jawatankuasa peguam-peguam negeri ataupun melalui Majlis Peguam Malaysia supaya siasatan boleh dijalankan dan sekiranya aduan itu benar, satu tindakan boleh diambil untuk menghentikan perkara itu dengan serta-merta sebab tindakan atau sikap seorang pegawai kehakiman seperti ini akan membawa ketidak sihat kepada pentadbiran atau institusi badan kehakiman. Juga perkara seperti ini akan mengelakkan pihak-pihak atau litigant-litigant untuk membawa masalah-masalah mereka kepada mahkamah untuk mendapat keadilan yang sebenarnya atau akan hilang kepercayaan kepada institusi badan kehakiman. Tindakan atau sikap seperti yang diadu oleh peguam defendan-defendan di dalam kes ini oleh seorang pegawai kehakiman dalam badan kehakiman di negara kita adalah tidak perlu (wholly unwarranted) dan harus diberhentikan dengan serta-merta.

Mahkamah ini bimbang bahawa ada kemungkinan aduan seperti yang diadu oleh peguam defendan-defendan boleh menjadi lewat, sekiranya aduan itu hanya di bawa di peringkat rayuan sahaja tanpa lapuran dibuat kepada YAA Hakim Besar Malaya atau YAA Ketua Hakim Negara Malaysia. Di dalam kes ini adalah nasib baik kerana peguam plaintif adalah jujur untuk sahkan aduan-aduan seperti diberitahu oleh peguam defendan-defendan terhadap hakim Mahkamah Sesyen itu. Mahkamah ini ingin puji peguam defendan-defendan yang berani atau mempunyai ‘courage’ untuk adu perkara ini di mahkamah rayuan ini dan berharap bahawa peguam-peguam yang lain yang mungkin menghadapi keadaan seperti ini yang dilakukan oleh seorang majistret atau seorang hakim Mahkamah Sesyen untuk membawa perhatian kepada Mahkamah Rayuan dan untuk lapurkan kepada YAA Hakim Besar atau YAA Ketua Hakim Negara Malaysia. Mahkamah ingin menyatakan bahawa mana-mana pegawai kehakiman yang cakap kasar atau dipanggil ‘arrogant’ atau menghalang seorang peguam untuk menjalankan tugas-tugasnya di dalam mahkamah pada masa pegawai kehakiman menjalankan tugas-tugasnya di mahkamah perkara ini harus dilapurkan kepada YAA Hakim Besar Malaya atau jika perlu kepada YAA Ketua Hakim Negara Malaysia.

Mahkamah ini berpendapat bahawa ‘there must always be judicial calm, tolerance and courtesy’ diamalkan oleh seorang hakim Mahkamah Sesyen dan seorang majistret dan ini harus dikekalkan di apa-apa jua keadaan di dalam mahkamah oleh peguam-peguam sebagai pegawai mahkamah dan terutama oleh seorang pegawai kehakiman yang mengerusi prosiding di dalam mahkamah.

Mahkamah ini ingin mengambil peluang ini untuk merujuk kepada kes *Loo Pang v. Ng Chye* [1974] 2 MLJ 193 dimana mendiang hakim, Mahkamah Tinggi N Sharma J berkata:

> ... a reasonable and workable amount of harmony and goodwill, if not a complete accord and adjustment, ought to prevail between the Bench and the Bar and the mere fact that a presiding officer of the court whether he be a judge or a magistrate sits a few feet higher than the floor from which the counsel addresses him should make no difference in the attitude, duties and status of the two. Both of them are part of the same machinery of justice. Both of them are essentially men of law and presumably of honour, no doubt performing different functions but those functions are aimed at one and the same end and that is the administration of justice with dignity, courtesy and honour and these qualities should be seen and reflected in their respective conduct and behaviour. The Bench and the Bar both serve the public and the law which the public is expected to respect and honour. Those connected with the administration of law and justice should be so worthy as to command that respect and honour.

Saya berharap bahawa perkara-perkara seperti diadu oleh peguam defendan-defendan tidak akan diulangi di mana-mana mahkamah-mahkamah rendah dan tugas masing-masing di antara peguam-peguam dan pegawai-pegawai kehakiman dapat dijalankan dengan licin supaya keadilan sebenarnya boleh dicapai tanpa sebarang gangguan oleh mana-mana pihak untuk mencapai keadilan sebenarnya. Mahkamah ini berpendapat bahawa keadilan tidak boleh dicepatkan dengan tujuan hanya untuk meningkatkan atau mendapatkan banyak kes-kes dapat diselesaikan kerana ini akan menafikan tujuan untuk menjalankan perbicaraan dan akan membawa ketidakadilan. 'Justice should not be hurried just for the sake of maintaining good statistics in the number of cases disposed off, in other words there should be quality judgment and not quantity judgment and if this is allowed it will defeat the whole purpose of a judicial trial'. Dalam kes *PP v. H Chamras Tasaso* [1975] 2 MLJ 44, Hashim Yeop Sani J (pada masa itu) berkata:

> At the outset let me say this. I would rather live with arrears and backlog of cases, which is I think a lesser evil, than have cases disposed of with such a speed and in such hurried a fashion as would leave in the minds of the ordinary persons a lingering suspicion that something is not right. Justice must not only be done but must manifestly be seen to be done.

Mahkamah ini berpendapat bahawa hakim Mahkamah Sesyen sepatutnya harus membenarkan peguam defendan-defendan untuk berhujah diatas gantirugi yang dituntut oleh plaintif sebelum beliau membuat keputusan. Hakim Mahkamah Sesyen sepatutnya tidak boleh menutup langsung peguam defendan-defendan daripada mengemukakan hujahan di mana ini adalah bertentangan dengan amalan kebiasaan yang diamalkan di dalam mahkamah di negara kita di mana peguam dibenarkan dan dijemput atau diberi peluang untuk hujah-hujah diatas fakta-fakta yang dikemukakan dalam perbicaraan dan untuk merujuk kepada kes-kes dan undang-undang yang ada kaitan. Mahkamah ini berpendapat bahawa sekiranya hakim Mahkamah Sesyen dapat bersabar atau mempunyai

'judicial calm, tolerance and courtesy' dan tidak mempercepatkan prosiding seperti yang berlaku di dalam kes ini dan diadu oleh peguam defendan-defendan dan memberi peluang untuk mendengar penghujahan peguam defendan-defendan, maka hakim Mahkamah Sesyen tidak akan membuat kesilapan di segi undang-undang seperti yang dilakukan di dalam kes ini dan keputusan di dalam keadaan tersebut tidak boleh dikatakan atau dikekalkan sebagai satu keputusan kehakiman. Di dalam kes *Re Kumaraendran, An Advocate & Solicitor* [1975] 2 MLJ 45 di ms 48, YA Abdoolcader J (pada masa itu) berkata:

> Presidents and magistrates must accept the fact that it is the duty of counsel appearing before them to act fearlessly and with all the force and vigour at their disposal in the interest of the cause they represent but wholly within the bounds of propriety and courtesy in the discharge of their duties as officers of the court. Counsel appearing before these courts must equally remember that in the discharge of their duties they must judiciously use the right and privilege of appearing as such in these courts and not abuse it, and that their conduct must at all times accord with that decorum and dignity which is absolutely essential to the administration of justice and above all, however frustrated or provoked they may be, they must pay that respect due to the court which is the embodiment of the institution of justice in the machinery of which both the courts and the Bar are interdependent and vital components. If counsel has any complaint of unfair treatment then his recourse should not be a challenge to the authority of the court but must of necessity be to direct it to the proper quarters either personally or perhaps more appropriately through the appropriate Bar Committee. Mutual respect and courtesy should always prevail and the utmost restraint exercised from overacting, even at the most trying times. Occurrences of the nature before me will only tarnish the image of justice which we all seek to administer and mar the smoothness of its administration. If this admonition is adhered to then there will be no danger of a repitition of the unhappy events which have culminated in today's proceedings.

Akhirnya, selepas mengambil kira dan meneliti nota-nota yang dicatitkan di rekod rayuan lampiran 9, hujah-hujah tulis kedua-dua peguam lampiran 22 dan lampiran 23, alasan-alasan penghakiman oleh hakim Mahkamah Sesyen dan kes-kes atau otoriti-otoriti yang dirujuk oleh kedua-dua peguam melalui ikatan otoriti lampiran 15 dan lampiran 23A, rayuan oleh defendan-defendan dibenarkan pada satu bahagian sahaja, iaitu tentang keputusan tempoh yang dibenarkan oleh hakim Mahkamah Sesyen untuk gantirugi bagi kehilangan pendapatan pada masa hadapan di mana tempohnya dikurangkan kepada 10 tahun dan rayuan kepada perkara-perkara atas isu-isu yang lain seperti dinyatakan terlebih dahulu diatas ditolak.

Rayuan balas plaintif juga ditolak dengan kos. Deposit dipulangkan kepada peguam defendan-defendan bagi akaun kos.

Defendan-defendan berhak kos 1/4 sahaja bagi rayuan ini.